

Zabezpieczenie majątku i dowodów

Zabezpieczenie mienia lub środków dowodowych w Unii Europejskiej może być konieczne do ich wykorzystania w postępowaniu karnym lub w celu ich konfiskaty. Może to nastąpić na podstawie [decyzji ramowej Rady](#) ustalającej zasady, zgodnie z którymi dane państwo członkowskie ma uznawać i stosować na swoim terytorium postanowienie o zabezpieczeniu wydane przez organ sądowy innego państwa członkowskiego w ramach postępowania karnego.

Co to jest „postanowienie o zabezpieczeniu”?

Do celów procedury transgranicznej „postanowienie o zabezpieczeniu” oznacza każdy środek zastosowany przez organ sądowy w jednym z państw członkowskich, po to by zapobiec zniszczeniu mienia, jego przekształceniu, przemieszczeniu itp. „Środki dowodowe” oznaczają przedmioty, dokumenty lub dane, które mogą być okazane jako dowody w postępowaniu karnym. Państwa członkowskie uczestniczące w procedurze to: „państwo wydające” (państwo, które wydało, zatwierdziło lub w dowolny sposób uznało postanowienie o zabezpieczeniu) oraz „państwo wykonujące” (na którego terytorium znajduje się dane mienie lub środki dowodowe).

Decyzje wykonywane bez weryfikacji pod kątem podwójnej odpowiedzialności karnej

Jako wyjątek od ogólnej zasady decyzja ramowa dopuszcza sytuację, w której niektóre przestępstwa nie podlegają weryfikacji pod kątem podwójnej odpowiedzialności karnej (zwanej także podwójną karalnością) (czyli kontroli, czy dane postępowanie podlega karze w obu zainteresowanych państwach członkowskich). Ta procedura dotyczy jedynie najpoważniejszych przestępstw wymienionych w art. 3 decyzji ramowej, pod warunkiem że są one w państwie wydającym zagrożone karą pozbawienia wolności o maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat (np. przynależności do organizacji przestępczej, terroryzmu, korupcji, oszustwa, handlu ludźmi, gwałtu).

Procedura wykonywania postanowienia o zabezpieczeniu

Do celów wykonania postanowienia o zabezpieczeniu wydający je organ sądowy przekazuje zaświadczenie bezpośrednio właściwemu organowi sądowemu, który wykona postanowienie w drugim państwie członkowskim. Właściwy organ sądowy państwa wykonującego musi uznać postanowienie o zabezpieczeniu, nie wymagając spełnienia żadnych dalszych formalności, i zastosować niezbędne środki w celu natychmiastowego wykonania postanowienia. Państwo wykonujące postanowienie o zabezpieczeniu musi także spełnić formalności i procedury wyraźnie wskazane przez właściwy organ sądowy państwa wydającego.

Podstawy nieuznania lub niewykonania

Właściwe organy sądowe państwa wykonującego mogą w pewnych okolicznościach odmówić uznania lub wykonania postanowienia o zabezpieczeniu. Wśród tych okoliczności są: brak zaświadczenia, immunitet lub uprzywilejowanie danej osoby, uprzednie wydanie ostatecznego wyroku w tej samej sprawie.

Odroczenie procedury

Właściwy organ sądowy państwa wykonującego może w pewnych okolicznościach odroczyć wykonanie przekazanego postanowienia o zabezpieczeniu, np. w przypadku gdy wykonanie mogłoby zaszkodzić trwającemu postępowaniu przygotowawczemu lub gdy dane mienie lub środki dowodowe są już przedmiotem postanowienia o zabezpieczeniu w postępowaniu karnym.

Prawa proceduralne

Państwa członkowskie muszą dopilnować, by wszystkie zainteresowane strony, w tym strony trzecie, dysponowały środkami odwoławczymi bez skutku zawieszającego w stosunku do postanowienia o zabezpieczeniu.

Stroną zarządza Komisja Europejska. Informacje na tej stronie nie muszą odzwierciedlać oficjalnego stanowiska Komisji Europejskiej, nie ponosi ona również odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane czy odniesienia na niej zawarte. Więcej informacji na temat praw autorskich odnoszących się do stron UE znajduje się na stronie „Informacje prawne”.

Ostatnia aktualizacja: 22/01/2019